

Pohled

do

Foto: Tomáš Beran

Zakulisí

Největší rokenrol byl za bolševika

Do hudební branže vstoupila jako jedna z prvních manažerek, i když tehdy v 70. letech se tomu tak ještě oficiálně nesmělo říkat. Jejím manželem byl legendární skladatel a kytarista Ota Petřina, jejím synem je Marpo. Hana Petřinová už dvě desetiletí pořádá malý, ale uznávaný Festival Okoř. Lepší osobnost pro start seriálu Pohled do zákulisí si těžko přát.

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK

Musí být hudební manažer zapálený pro muziku?

No samozřejmě, já jsem tomu svým způsobem obětovala manželství. Ota byl později touhle branží natolik unavený, že sice doma cvičil několik hodin denně, ale vůbec nechtěl chodit mezi lidi. A já ráno v osm odešla a v osm večer se vrátila. Když zemřel, uvědomila jsem si, že jsem část manželství obětovala funkčnosti svojí agentury a tehdy hlavně chodu kapely Chinaski. Dnes už vím, že život utíká rychle, a chci si prožít i něco jiného. Teď už mám 20 let stálé klienty a maximálně se nechám najmout na konkrétní akci, jako byl koncert Mira Žbirky v O2 areně. Měla jsem to udělat dřív, ale to už člověk nevrátí.

Dovedla byste pracovat pro někoho, jehož hudba vás nebaví?

Vyrůstala jsem na úplně jiné muzice. Pohybovala jsem se kolem folkového sdružení Šafrán, kapel Bohemia nebo Marsyas, roky jsem jezdila s Mišíkem. To byla muzika, která mě formovala a bavila. Agenturu jsem začala budovat v polovině 90. let po mateřské a začínala jsem s kouzelníky a veselými kuchaři, protože karty už byly rozdané. Ale naštěstí se to rozkřiklo, kapely se ke mně začaly vracet a od té doby úzce spolupracuji se Žlutým psem, Yo Yo Bandem a dalšími partami. Když mě později oslovilo vydavatelství B&M Music ohledně Chinaski, vůbec jsem nevěděla, o co jde. Ale sedla jsem si s nimi lidsky – měli v sobě pokoru, nechali si poradit a s Pavlem Grohmanem se mi dělalo skvěle, on byl vůdčí osobnost a hnací motor té kapely.

Takže to šlo...

Jistě, postupem času. Tu muziku jsem se musela naučit vnímat. Samozřejmě jsem z každé jejich hezké písničky měla radost. Přišla jsem s nápadem na menší sportovní haly. Nejdřív se toho zalekli, ale dodneška vidím ty zářící oči, když se koncerty vyprodaly. Oni navíc tehdy byli obrovští trémisti. Odehráli luxusní koncert v klubu, ale v momentě, kdy se postavili před velký dav, tak byl problém.

Čím to bylo, že se Chinaski vypracovali na tak velkou kapelu?

Zprv se mi myslím, že Franta Táborský umí napsat písničky, které lidi chytí. A publikum se od těch hal nabalovalo dál. Tehdy jsme intenzivně pracovali s fanoušky, dávali jim potřebné informace. Začínaly e-shopy, takže jsem sbírala adresy lidí, měla jsem jich asi patnáct tisíc, každý ode mě dostal e-mailem takový „letáček“, co bude kapela daný rok dělat. Úcta k fanouškům, udělat autogramiádu, vyfotit se, to je prostě důležité. Ale museli jsme to vymyslet a vysledovat u dalších velkých kapel. A dneska chodí na koncerty i děti těch původních posluchačů, takže se to vyplatilo.

V rozhovoru pro časopis Headliner jste říkala, že jste udělala v domovských Lounech první československý festival. Můžete mi to nějak časově zařadit?

1973 nebo 1974... Bylo to v létě na výstavišti, vystupovalo asi pět kapel, ale bezpečně si vybavuju jenom Vládu Mišíka. Program uváděl Mirek Kovářík a recitoval texty Gellnera

Největší rokenrol to byl za bolševika. Rok po škole jsem nebyla nikde zaměstnaná a to jsem se bála. Jakmile se někde začalo kalit a hrozilo nebezpečí, že tam vlítnou policajti, tak jsem mizela. Chvíli jsem bydlela u Petrušky Šustrové, kam estébáci chodili často, tak to jsem taky měla stažený zadek.

Foto: archiv Hany Petřinové

a Kainara. Dál jsem dělala koncerty v sokolovně, ale potom se mi zhroutila máma, protože vyšel článek, že propaguju západní styl kultury. Tak jsem si sbalila kufry a v roce 1975 se odstěhovala do Prahy. Tady jsem náhodou potkala Mišíka, a když vznikalo Etc..., začala jsem jim dělat manažerku.

Co bylo dobrodružnější? Doba před revolucí, nebo devadesátky?

Největší rokenrol to byl za bolševika. Rok po škole jsem nebyla nikde zaměstnaná a to jsem se bála. Jakmile se někde začalo kalit a hrozilo nebezpečí, že tam vlítnou policajti, tak jsem mizela. Chvíli jsem bydlela u Petrušky Šustrové, kam estébáci chodili často, tak to jsem taky měla stažený zadek. Pak mě zaměstnali jako uklízečku, dostala jsem razítko do

občanky. Na Vinohradské v Praze jsem uklízela barák, kde bydlela paní Dana Medřická, a ta byla úžasná. Když byla zima, přinesla mi čaj. Ze začátku jsem tam opravdu uklízela, pak se začalo víc jezdit s Vládou Mišíkem, tak jsem si najmula lidi, kterým jsem ty peníze dala.

A je to těžší dnes, nebo před dvaceti lety na přelomu tisíciletí?

Je to podstatně horší dnes, protože republika je hudbou přesycená. Je moc kapel, moc koncertů a festivalů. Každý muzikant by si měl umět dát pauzu, nejezdit pořád od Šumavy k Tatrám. A vidím to i na návštěvnostech. Když se v jednom městě sejdou tři podobné kapely, tak člověk zákonitě do té peněženky nesáhne třikrát. Ne že by nechtěl,

ale prostě nemůže. Jinak hudebníci mají žně od 1. dubna do konce září. Městské slavnosti jsou dnes regulérní festivaly, během léta je téměř pět set různých akcí. Oproti nám na to mají prachy, sice neudělají chodník nebo kanalizaci, ale jsou ochotní dát za kapelu půl milionu. Vstupné sto padesát korun. A tomu nejde konkurovat.

O vašem muži se ví, že si do své tvorby nenechal nikým mluvit. Ani vámi?

Jednu píseň mi věnoval, jednu věnoval synovi, ale jinak ne, on byl v tomhle opravdu svéráz. A já jsem ani neměla v úmyslu mu do toho mluvit, jeho muzika se mi líbila. Samozřejmě že mi nové písně pouštěl a na názor se ptal. Ale jestli ho vzal v potaz, to nevím. A i u kapel

vím. Musíme s tím něco udělat, ale zatím na to nebyl čas.

Už jsme našli přemíru akcí a festivalů. Jaký další nešvar tuzemské scény se vám vybaví?

Catering kapel, to je prostě šílenost. Jeden třídní festival to spočítal a za občerstvení pro muzikanty dal čtvrt milionu korun. Když se začínalo, tak to byla obložená mísa, pivo, víno, čaj, rum, bum. Dneska jsou to vodky, skotské whisky, tyčinky Snickers a podobně. A víte, co je na tom nejhorší? Že tam ty mísy zůstanou rozpatlané a nesněžené, v podstatě to vyhazujeme. Chápu, že když je někdo vegan, tak má zvláštní požadavky. Ale aby mi někdo napsal, že

chce svíčkovou se čtyřma, caesar salát bez zálivky, na festivalu na louce! No je to odkoukané od zahraničních kapel, když občas nějaká hala pustí ven, jaké měly požadavky.

Já chápu, že když jsou Rolling Stones půl roku na turné, tak chtějí nějaký svůj komfort...

To já samozřejmě chápu taky. Ale kapela, co odpoledne odehraje set na festivalu a večer je doma u mámy, kde má v lednici navařeno, to je pro mě nepochopitelné. Týden na šňůře se nedají pořádně jíst obložené mísy, tomu rozumím, a tak se vymýšlí něco jiného. Ale na festivalech je to trochu nestoudnost, a já to taky musím akceptovat. ☒

ze své „stáje“ jsem usilovala hlavně o to, aby měly plné sály a nějak rostly. Ne abych jim mluvila do skládání.

A nikdy vás to nemrzelo?

Vůbec ne. Víte, co mě mrzí? Ota měl po revoluci připravenou nádhernou desku s Fanánkovými texty. Ale ve vydavatelství mu do toho začali mluvit, zkracovat písně, aby je hrála rádia, a podobně. Tak bouchl dveřmi a máme to všechno doma v šuplíku.

No tak ven s tím. Dneska se na názory vydavatelství už není třeba ohlížet, ne?

Musí to vzít do ruky nějaký muzikant, který bude zárukou toho, že výsledek bude košer. Navíc je to všechno na kazetách. Určitě existuje možnost přepisu, já

Hana Petřínová s vnoučaty, foto: archiv Hany Petřínové